

“मीठे बच्चे- यो पुरुषोत्तम युग नै गीता अध्याय (एपिसोड) हो, यसमा नै तिमीले पुरुषार्थ गरेर उत्तम पुरुष अर्थात् देवता बन्नु छ ।”

प्रश्न:- कुन एक कुराको सदैव ध्यान रह्यो भने बेडा पार हुनेछ ?

उत्तर:- सदैव ध्यान रहोस्- हामीलाई ईश्वरीय सङ्गतमा रहनु छ तब नै बेडा पार हुनेछ । यदि सङ्गदोषमा आयौ, संशय आयो भने बेडा विषय सागरमा डुब्नेछ । बाबाले जे सम्झाउनुहुन्छ त्यसमा बच्चाहरूलाई अलिकति पनि संशय आउनुहुँदैन । बाबा तिमी बच्चाहरूलाई आफू समान पवित्र र ज्ञानवान् (नलेजफुल) बनाउन आउनुभएको छ । बाबाको सङ्गतमा नै रहनु छ ।

ओम् शान्ति । भगवानुवाच- प्यारा बच्चाहरूले जान्दछन्- बाबाले त्यही राजयोग सिकाइरहनुभएको छ जुन ५ हजार वर्ष पहिला सम्झाउनुभएको थियो । बच्चाहरूलाई थाहा छ, दुनियाँलाई त थाहा छैन त्यसैले सोध्नुपर्छ गीताका भगवान् कहिले आउनुभयो ? भगवान्ले जुन भन्नुभएको छ म राजयोग सिकाएर तिमीलाई राजाहरूको पनि राजा बनाउछु, त्यो गीता अध्याय (एपिसोड) कहिले भएको थियो ? यो सोध्नुपर्छ । यो कुरा कसैले पनि जान्दैनन् । तिमीले अहिले यथार्थमा (प्राक्टिकलमा) सुनिरहेका छौ । गीताको अध्याय(एपिसोड) हुनु पनि पर्छ कलियुगको अन्त्य र सत्ययुग आदिको बीचमा । आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ भने अवश्य संगममा नै आउनुहुन्छ । पुरुषोत्तम संगमयुग हुन्छ अवश्य । हुन त पुरुषोत्तम वर्ष भनेर गायन गर्छन् तर बिचराहरूलाई थाहा छैन । तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई थाहा छ, उत्तम पुरुष बनाउनको लागि अर्थात् मनुष्यलाई उत्तम देवता बनाउनको लागि बाबा आएर पढाउनुहुन्छ । मनुष्यहरूमा उत्तम पुरुष यी देवताहरू (लक्ष्मी-नारायण) हुन् । मनुष्यहरूलाई देवता बनाउनुभयो यस संगमयुगमा । देवताहरू अवश्य सत्ययुगमा नै हुन्छन् । बाँकी सबै छन् कलियुगमा । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- हामी हौं संगमयुगी ब्राह्मण । यो पक्का-पक्का याद गर्नु छ । नत्र भने आफ्नो कुल कहिल्यै कसैले भुल्दैन । तर यहाँ मायाले भुलाइदिन्छ । हामी ब्राह्मण कुलका हौं फेरि देवता कुलको बन्छौं । यदि यो याद रह्यो भने पनि धेरै खुशी रहन्छ । तिमी राजयोग पढ्दछौ । सम्झाउँछौ अब फेरि भगवान् गीताको ज्ञान सुनाइरहनुभएको छ र भारतको प्राचीन योग पनि सिकाइरहनुभएको छ । हामी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौं । बाबाले भन्नुभएको छ- काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर्नले तिमी जगतजित बन्दछौ । पवित्रताको कुरामा कति विवाद (आरग्यु) गर्छन् । मनुष्यहरूको लागि विकार त जस्तो कि एक खजाना हो । लौकिक बुवाबाट यो वर्सा मिलेको छ । बालक पैदा भएपछि पहिला-पहिला बुवाको यो वर्सा मिल्छ, शादी बर्बादी गराउँछन् । बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो, अवश्य कामलाई जित्नाले नै जगतजित बन्दछौ । बाबा अवश्य संगममा नै आउनुहुन्छ । महाभारी महाभारत लडाईं पनि छ । हामी पनि यहाँ अवश्य छौं । यस्तो पनि होइन, सबैले तुरुन्तै काममाथि विजय पाउँछन् । हरेक कुरामा समय लाग्छ । मुख्य कुरा बच्चाहरू यही लेख्छन्- बाबा हामी विषय वैतरणी नदीमा गिन्थौं । त्यसैले अवश्य कुनै अध्यादेश (अर्डिनेन्स) छ । बाबाको आदेश (फरमान) छ- कामलाई जित्यौ भने तिमी जगतजित बन्दछौ । यस्तो होइन, जगतजित बनेर फेरि विकारमा जान्छन् । जगतजित यी लक्ष्मी-नारायण हुन्, यिनीहरूलाई भनिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी । देवताहरूलाई सबैले निर्विकारी भन्छन्, जसलाई तिमी रामराज्य भन्छौ । त्यो हो निर्विकारी दुनियाँ (वाइसलेस वर्ल्ड) । यो हो विकारी दुनियाँ, अपवित्र गृहस्थ आश्रम । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- तिमी पवित्र गृहस्थ आश्रमका थियौ । अब ८४ जन्म लिँदा-लिँदा अपवित्र बनेका छौ । ८४ जन्मको नै कहानी छ । नयाँ दुनियाँ अवश्य यस्तो निर्विकारी हुनुपर्छ । भगवान्, जो पवित्रताको सागर हुनुहुन्छ, वहाँले नै स्थापना गर्नुहुन्छ फेरि रावण राज्य पनि अवश्य आउनु छ । नाम नै छ राम राज्य र रावण राज्य । रावण राज्य, मतलब आसुरी राज्य । अहिले तिमी आसुरी राज्यमा बसेका छौं । यी लक्ष्मी-नारायण हुन् देवी राज्यको निशानी ।

तिमी बच्चाहरूले प्रभात-फेरी आदि निकाल्छौ । प्रभात बिहानलाई भनिन्छ, त्यतिबेला मनुष्यहरू सुतिरहन्छन् त्यसैले ढिलो निकाल्छौ । प्रदर्शनी पनि राम्रो तब हुनेछ जब त्यहाँ सेन्टर पनि हुनेछ । जहाँ आएर बुझ्नु कि काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर्नले जगतजित बन्दछौं । ट्रान्सलाइटवाला लक्ष्मी-नारायणको चित्र साथमा अवश्य हुनुपर्छ । यिनीहरूलाई कहिल्यै बिर्सिनुहुँदैन । एउटा यो चित्र अनि सिँढी । ट्रकमा जसरी

देवीहरूलाई निकाल्छन् त्यसरी नै तिमीले दुई-तीन ट्रक सजाएर त्यसमा मुख्य चित्र निकाल्यौ भने राम्रो लाग्छ । दिन-प्रतिदिन चित्रहरूको वृद्धि पनि हुँदै जानेछ । तिम्रो ज्ञान वृद्धि हुँदै जानेछ । बच्चाहरूको पनि वृद्धि हुँदै जानेछ । त्यसमा गरीब धनवान् सबै आइहाल्छ । शिवबाबाको भण्डारा भरिदै जान्छ । जसले भण्डारा भर्दछन्, उनीहरूलाई वहाँ रिटर्नमा कैयौं गुणा मिल्छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, तिमी हौ पद्मापद्मपति बन्नेवाला, त्यो पनि २१ जन्मका लागि । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ— तिमी जगतको मालिक बन्नेछौ, २१ पीढीसम्म । म स्वयम् डाइरेक्ट आएको छु । तिम्रो लागि हत्केलामा स्वर्ग (बहिश्त) ल्याएको छु । जसरी बच्चा जब जन्मन्छ भने बुवाको वर्सा उसको हातमा नै हुन्छ । बुवाले भन्नेछन् यो घर-बार आदि सबै थोक तिम्रो हो । बेहदका बाबा पनि भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो बन्छौ भने स्वर्गको बादशाही तिम्रै लागि हो— २१ पिँढी किनकि तिमी कालमाथि विजय प्राप्त गर्छौ, यसैले बाबालाई महाकाल भनिन्छ । महाकाल कुनै मार्नेवाला होइन । उहाँको त महिमा गरिन्छ । सम्झन्छन्— भगवान्ले यमदूत पठाएर मगाउनुभयो । यस्तो कुनै कुरा होइन । यी सबै हुन् भक्तिमार्गका कुराहरू । बाबा भन्नुहुन्छ— म कालहरूको पनि काल हुँ । पहाडियाहरूले महाकाललाई पनि धेरै मान्छन् । महाकालको मन्दिर पनि छ । यस्तो भण्डाहरू लगाइदिन्छन् । त्यसैले बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । सत्य (राइट) कुरा हो, यो पनि बुझ्दछौ । बाबालाई याद गर्नाले नै जन्म-जन्मान्तरको विकर्म भस्म हुन्छ, त्यसैले त्यसको प्रचार गर्नुपर्छ । कुम्भको मेला आदि धेरै लाग्छ । स्नान गर्नुको पनि धेरै महत्त्व बताइएको छ । अब तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान अमृत ५ हजार वर्षपछि मिल्छ । वास्तवमा यसको अमृत नाम होइन । यो त पढाइ हो । यो सबै हो भक्तिमार्गको नाम । अमृत नाम सुनेर चित्रहरूमा पानी देखाइएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । पढाईबाट नै उच्च पद मिल्छ । त्यो पनि म पढाउँछु । भगवान्को कुनै यस्तो सजिएको रूप त छैन । यो त बाबा यिनमा आएर पढाउनुहुन्छ । पढाएर आत्माहरूलाई आफू समान बनाउनुहुन्छ । स्वयम् लक्ष्मी-नारायण त यहाँ छैनन् जसले आफू समान बनाऊन् । आत्माले पढ्छ, उनीहरूलाई आफू समान नलेजफुल बनाउनुहुन्छ । यस्तो होइन, भगवान् भगवती बनाउनुहुन्छ । उनीहरूले कृष्णलाई देखाएका छन् । उनले कसरी पढाउन सक्छन् ? सत्ययुगमा पतित कहाँ हुन्छन् र । कृष्ण त हुन्छन् नै सत्ययुगमा । फेरि कहिल्यै पनि कृष्णलाई तिमीले देखेछैनौ । ड्रामामा हर एको पुनर्जन्मको चित्र (शरीर) एकदम भिन्न हुन्छ । कुदरत (ईश्वरीय) को ड्रामा हो । बनी-बनाऊ... बाबा पनि भन्नुहुन्छ तिमी हुबहू यही आकृति (फीचर) यसै कपडामा कल्प-कल्प तिमी नै पढ्दै आउनेछौ । जस्ताको त्यस्तै दोहोरिन्छ नि । आत्मा एक शरीर छोडेर फेरि अर्को त्यही लिन्छ, जुन कल्प पहिला लिएको थियो । ड्रामामा केही पनि फरक पर्न सक्दैन । त्यो हुन्छ हदको कुरा, यो हो बेहदको कुरा । जुन बेहदको बाबा सिवाय कसैले सम्झाउन सक्दैन । यसमा कुनै संशय हुनुहुँदैन । निश्चयबुद्धि भएर फेरि कुनै न कुनै संशयमा आउँछन् । सङ्गत लाग्न जान्छ । ईश्वरीय सङ्गतमा चल्दै रहेमा पार हुनेछन् । सत्यको सङ्गत छोडे भने विषय सागरमा डुब्नेछन् । एकातर्फ छ क्षीरसागर, अर्कोतर्फ छ विषय सागर । ज्ञान अमृत पनि भन्छन् । बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानसागर । उहाँको महिमा पनि छ । जुन उहाँको महिमा छ त्यो लक्ष्मी-नारायणलाई दिन सकिदैन । कृष्ण कुनै ज्ञानका सागर होइनन् । बाबा हुनुहुन्छ पवित्रताका सागर । ती देवताहरू सत्ययुग-त्रेतामा पवित्र हुन्छन् तर सदैवको लागि त रहदैनन् । फेरि पनि आधाकल्प पछि गिर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर सबैको सद्गति गर्छु । सद्गति दाता म एक हुँ । तिमी सद्गतिमा जानेछौ, फेरि यी कुराहरू नै हुँदैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरू सम्मुख बसेका छौ । तिमी पनि शिवबाबासँग पढेर शिक्षक बनेका छौ । मुख्य प्रिन्सीपल उहाँ हुनुहुन्छ । तिमी आउँछौ पनि उहाँको पासमा । भन्दछन्— हामी शिवबाबाको पासमा आएका छौ । अरे, उहाँ त निराकार हुनुहुन्छ । हो, उहाँ आउनुहुन्छ, यिनको तनमा । यसैले भन्छन्— बापदादाको पासमा जान्छौ । यी बाबा हुन् उहाँको रथ, जसमा उहाँको सवारी छ । उनलाई रथ, घोडा, अश्व पनि भन्छन् । यस बारेमा पनि एक कथा छ— दक्ष प्रजापिताले यज्ञ रचे । कहानी लेखिदिएका छन् । तर यस्तो त होइन ।

शिवभगवानुवाच— म तब आउँछु जब भारतमा अति धर्म ग्लानि हुन्छ । गीतावादीहरूले भन्छन्— यदा यदा हि... तर अर्थ बुझ्दैनन् । तिम्रो यो धेरै सानो वृक्ष हो, यसलाई तुफान पनि लाग्दछ । नयाँ वृक्ष हो नि, फेरि यो फाउण्डेशन पनि हो । यति धेरै अनेक धर्महरूको बीचमा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको कलमी लगाउनुहुन्छ । कति मेहनत छ । अरूलाई (धर्म गुरुहरूलाई) मेहनत लाग्दैन । उनीहरू माथिबाट आइरहन्छन् । यहाँ त जो

सत्ययुग-त्रेतामा आउनेवाला हुन्, उनीहरूका आत्माहरू बसेर पढ्छन् । जो पतित छन्, उनीहरूलाई पावन देवता बनाउनको लागि बाबा बसेर पढाउनुहुन्छ । गीता त यिनले पनि धेरै पढ्थे । जसरी अहिले आत्माहरूलाई याद गरेर दृष्टि दिइन्छ ताकि पाप काटियोस् । भक्तिमार्गमा फेरि गीताको अगाडि जल राखेर पढ्छन् । सम्झन्छन्— पितृहरूको उद्धार हुनेछ, त्यसैले पितृहरूलाई याद गर्छन् । भक्तिमा गीताको धेरै मान राख्थे । अरे, बाबा कुनै कम भक्त थिए र ! रामायण आदि सबै पढ्थे । धेरै खुशी हुन्थ्यो । त्यो सबै विगत (पास्ट) भयो ।

अब बाबा भन्नुहुन्छ— बितेकोलाई याद नगर । बुद्धिबाट सबै निकालिदेऊ । बाबाले स्थापना, विनाश र राजधानीको साक्षात्कार गराउनुभयो, त्यसैले त्यो पक्का भयो । यी सबै खत्तम हुनु छ— यो थाहा थिएन । बाबाले सम्झाउनुभयो— यो सबै हुनेछ । समय कहाँ लाग्छ र । म गएर फलाना राजा बन्नेछु । थाहा छैन, बाबा के-के सोचिरहन्थे । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— बाबाको प्रवेश कसरी भयो । यो कुरा मनुष्यहरू जान्दैनन् । ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको नाम त लिन्छन् तर यी तीनमध्ये कसमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, अर्थ जान्दैनन् । उनीहरू विष्णुको नाम लिन्छन् । अब उनी त हुन् देवता । उनले कसरी पढाउँछन् । बाबा स्वयम् बताउनुहुन्छ— म यिनमा प्रवेश गर्दछु । यसैले देखाइएको छ— ब्रह्माद्वारा स्थापना । उनले पालना र उनले विनाश । यो बडो बुझ्नुपर्ने कुरा छ । भगवानुवाच— म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । उहाँ भगवान् कहिले आउनु भयो, जुन राजयोग सिकाउनुभयो र राजाई पद दिलाउनुभयो, यो अहिले तिमी बुझ्दछौ । ८४ जन्मको रहस्य पनि सम्झाउनु भएको छ । पूज्य-पुजारीको पनि सम्झाउनु भएको छ । विश्वमा शान्तिको राज्य यी लक्ष्मी-नारायणको थियो नि, जुन सारा दुनियाँ चाहन्छ । जब लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो त्यस समय सबै शान्तिधाममा थिए । अब हामी श्रीमतमा यो कार्य गरिरहेका छौं । अनेकपल्ट गरेका हौं र गर्दै रहनेछौं । यो पनि जान्दछौ— करोडौंमा कोही निस्कनेछ । देवी-देवता धर्मका आत्मालाई नै दिलमा लाग्नेछ । यहाँको नै कुरा हो । जो यस कुलको हुनेछ उनीहरू निस्किरहेका छन् र निस्कदै रहनेछन् । जसरी तिमी निस्केका हो, त्यसरी अरू प्रजा पनि बनि रहनेछन् । जसले राम्रो पढ्छन् उनीहरूले राम्रो पद पाउँछन् । मुख्य हो ज्ञान-योग । योगको लागि पनि ज्ञान चाहिन्छ । फेरि पावर हाउसको साथ योग चाहिन्छ । योगले विकर्म विनाश हुन्छ अनि स्वस्थ र सम्पत्तिवान् बन्नेछौ । सम्मान सहित पास पनि हुनेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जुन कुरा बित्यो, त्यसको चिन्तन गर्नु छैन । अहिलेसम्म जे जति पढ्यौ त्यसलाई भुल्नु छ, एक बाबासँग सुन्नु छ र आफ्नो ब्राह्मण कुललाई सदा याद राख्नु छ ।
- २) पूरा निश्चयबुद्धि भएर रहनु छ । कुनै पनि कुरामा संशय उठाउनु हुँदैन । ईश्वरीय सङ्गत र पढाइ कहिल्यै पनि छोड्नु हुँदैन ।

वरदानः— दिलबाट “मेरो बाबा” भनेर सच्चा लेनदेन गर्नेवाला सरेन्डर वा मरजीवा भव

ब्रह्माकुमार-कुमारी बन्नु अर्थात् समर्पित (सरेन्डर) हुनु । जब दिलबाट “मेरो बाबा” भन्छौ तब बाबा पनि भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, सबथोक तिम्रो । चाहे प्रवृत्तिमा, चाहे सेन्टरमा छौ, जसले दिलदेखि भन्यो “मेरो बाबा” अनि बाबाले पनि आफ्नो बनाउनु भयो, यो दिलको लेनदेन हो, मुखको स्थूल लेनदेन होइन । सरेन्डर माना श्रीमतभिन्न (अन्डर) रहनेवाला । यस्तो सरेन्डर हुनेवाला नै मरजीवा ब्राह्मण हुन् ।

स्लोगनः— यदि “मेरो” शब्दसँग प्यार छ भने अनेक मेरोलाई एक “मेरो बाबा” मा समाहित गरिदेऊ ।

✻ शब्दार्थः— १. एपिसोड— अध्याय, वृत्तान्त, प्रसङ्ग, उपख्यान, उपकथा, कथांश, प्रकरण २. बेडा— नाउ